Costel BABOŞ

SOLDATUL 1

Soldatul!

Joia trecută, soldatul s-a oprit în dreptul gospodăriei lui Furcoi. S-a oprit şi s-a uitat lung printre şipcile putrezite ale gardului, ca şi cum ar fi observat ceva în neregulă.

Eu ştiu de ce se uită aşa şi ştiu şi ce o să se întâmple în continuare. De-aceea-mi şi bate inima cu atâta putere. O ating cu palma şi o simt bubuind ca o tobă.

Gospodăria lui Furcoi e peste drum de a noastră şi, în primul moment, am crezut că soldatul va opri lângă gardul nostru. Pe de-o parte, aş vrea să merg cu el, pe de alta, sunt atât de laş iar frica mă paralizează ţintuindu-mă în spatele uşii.

În hârtia albastră cu care am acoperit fereastra, am decupat o gaură şi am numit-o „punct de observaţie". Prin acest punct urmăresc tot ce se întâmplă în afară, iar, uneori, parte din observaţii le notez într-un carneţel. aşa cum fac şi acum. În legătură cu punctul de observaţie am notat că - acesta va fi secretul meu! - însă, nu ştiu cum se face, oamenii din sat au aflat de existenţa lui şi i-au spus în batjocură „ochiul dracului". Singura explicaţie e că mă spionează şi ei şi nu sunt cu nimic mai presus decât mine.

Între timp, soldatul s-a desprins de gard şi acum aşteaptă liniştit în mijlocul drumului.

Aşteptarea sa nu durează mult; uşa casei lui Furcoi se deschise brusc şi iată-l pe fecioru-său, Grăţian, alergând ca o nălucă, chiuind din răsputeri, cu privirea transfigurată şi cu părul răsculat pe creştet. Taică-său şi cu maică-sa încearcă să i se agaţe de mâini şi picioare, de păr sau de haine, rugându-l, implorându-l. În timp ce el, Grăţian, încercând să scape de ei pentru a i se alătura soldatului, îi trânteşte şi-i hoisează prin colbul gros al ogrăzii.

Văzând că nu-l mai poate opri, maică-sa, ieşită din minţi, strigă disperată: „Nu te du Grăţianee! Nu te du, nu te du..." Iar taică-său, Furcoi, culegând de pe jos o bucată de sfoară, se-ndreaptă hotărât, spre părul din fundul grădinii. Dacă nimeni nu-l va opri, se va spânzura, aşa cum a mai

încercat s-o facă o dată, când soldatul i-a luat pe celălalt fecior al său, pe Victor.

Până la urmă, rupând două şipci, Grăţian reuşeşte să reacă peste gard şi-apoi să dispară, alături de soldat, pe drumul dinspre Răzoare. Nimeni şi niciodată nu-l va mai revedea, iar deseară, ca de obicei, părintele Cârlig va face o slujbă pentru pomenire.

Uneori cred că e o pedeapsă. Uneori cred că e un blestem. Uneori cred că e, pur şi simplu, destinul, soarta fiecăruia.

Cine poate şti?

Data viitoare va fi, poate, rândul lui Ilarie, poate al lui Simion, sau poate, o Doamne, chiar al meu.

Babele dau în bobi să afle cine e soldatul, de unde vine, unde dispare, ce face cu feciorii din sat pe care îi ia cu el. Dar nu li se arată nimic. Bobii lor sunt proşti sau sunt mincinoşi şi nu spun nimic concret.

Tot ce-au aflat babele care dau în bobi e că soldatul apare din senin sau din neguri, din cer sau de sub pământ; dar nimic, nimic concret. Astfel, în carneţelul meu n-am putut să notez decât că soldatul apare pur şi simplu.

Strigoaia, vrăjitoarea de peste deal, crede că soldatul nu-i de pe lumea aceasta şi nici de pe aialaltă şi că de-aceea slujitorii ei, spiriduşii adică, sunt neputincioşi în faţa soldatului. Şi-atunci, cum, Doamne, să nu-ţi fie frică? Că parc-ar mai exista şi altă lume în afară de asta şi de aialaltă.

De obicei, soldatul îşi face apariţia în sat fie prin uliţa Bregească, fie prin cea a Polhocilor. De când am eu îinere de minte, o singură dată s-a întâmplat să se abată prin altă parte. Asta a fost într-o iarnă, cu mulţi ani în urmă, când l-a luat pe Crăciun al Tomii. Era singurul fecior de pe uliţa Cionchii pe care soldatulîl putea lua. Ceilalţi erau prea fragezi, ori trecuseră vârsta. Crăciun fusese un flăcău arătos din cale-afară, toate fetele îl plăcuseră. Toate şi l-ar fi dorit de bărbat, îşi făcuseră vise în legătură cu el, îşi făcuseră iluzii. În cele din urmă îl câştigase fata părintelui Cârlig, şi dacă nu ar fi intervenit soldatul, urmau să se cunune într-o săptămână. Satul întreg a bocit atunci. Întregul sat a purtat negru. Iar eu aş fi preferat să mă ia pe mine soldatul, în locul lui. Să nu văd atâta jale, să n-aud atâtea blesteme.

Bătrânii noştri sunt de părere că feciorii sunt duşi la război, dar ce război, doar se ştie că nu mai există nici unul. Şi chiar dacă ar fi, cine-şi poate imagina un război atât de lung?

Bătrânii noştri spun că apariţia soldatului în sat se pierde în negura vremurilor. Ei mai spun că e vorba de un război al crucii dus împotriva păgânilor şi că soldatul e un trimis al celui Atotputernic.

După câte spun bătrânii, îţi vine să crezi că s-au prostit sau că aşa au fost dintotdeauna.

Pentru că, susţin ei, toate acestea le ştiu de lapărinţii şi de la moşii lor.

Eu, unul, nuştiu ce să cred. Sper doar că, într-o zi, mă va lua şi pe mine şi atunci voi afla şi eu adevărul. Cel mai mult aş dori să aflu la ce-i folosesc bidoanele acelea pe care le poartă în spate şi par atât de grele; şi la ce-i serveşte tubul ce duce de la ele spre gură; şi pentru ce poartă pe cap ceea ce poartă. Şi-apoi hainele sale de un alb strălucitor, fără nasturi, fără fermoare, fără şireturi, de parcă ar fi propria sa piele.

Alaltăieri, duminică, soldatul a venit din nou. Nu ţin minte să mai fi apărut la un interval atât de scurt. A venit şi l-a luat pe Gligor. Încă o şansă pe care am folosit-o. Am vrut să mă iau după ei, însă frica m-a paralizat ca de fiecare dată şi n-am fost în stare să mişc un deget.

O Doamne, aşa că mai aştept.

Sunt sigur că, într-o bună zi, soldatul va veni şi pentru mine în mod special. Voi şti când, cunosc toate semnele. Mai întâi se va opri în dreptul gardului nostru şi va privi cu atenţie, concentrându-se înspre uşă sau spre punctul meu de observaţie. Pe urmă, din piept îi va creşte un braţ subţire şi elastic pe care şi-l va pendula încoace şi-ncolo. Şi ştiu, la un moment dat, din vârful acelui braţ va ţâşni un fulger ce mă va lovi în inimă. Frica mi se va risipi ca prin farmec, iar locul ei va fi luat de un curaj supraomenesc. Voi smulge lanţul, zăvoarele, încuietorile. Voi alerga mai repede ca o nălucă. Nimeni şi nimic nu mă va putea opri.

Voi pleca cu soldatul.

O Doamne, o Doamne, o Doamne...